

UNA MIRADA NÒMADA

Enric Solbes

Octubre - Novembre 2015

LLOTJA DE SANT JORDI

UNA MIRADA NÒMADA

ROMÀ DE LA CALLE

UNA MIRADA NÒMADA

Enric Solbes

2015

2 0 1 5
LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

ANÀLISI D'ARTS
DE GRADUAT D'ARTS

ROMÀ DE LA CALLE

UNA MIRADA NÒMADA

Enric Solbes

2 0 1 5
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Enric Balaguer

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Daniel Giralte-Miracle

Joan A. Llinares

Tomàs Llorens

Wences Rambla

Isabel-Clara Simó

Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

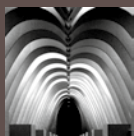
© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S.L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 680-2015

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTIS

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

INQUIETUDS I FORCES D'UNA MIRADA NÒMADA: ENRIC SOLBES

I

Enric Solbes i la generació dels huitanta a València. De com arribar a veure d'una altra manera

La meua iconografia pictòrica no té una explicació, és a dir, no ha volgut significar cap concret. Mes bé al contrari, he buscat elements, figures i accions que tingueren, al meu entendre, alguna cosa ambigua. Ambigüitat dins de la concreció que comporta la figuració: aquesta és la clau del meu quefer pictòric.

Enric Solbes, 2000

Vaig conèixer Enric Solbes (Alcoi, 1960 – Alzira, 2009) a la meua tornada de la Universitat Complutense, on, per oposició a la plaça, havia romàs com a professor d'Estètica i Teoria de l'Art durant els difícils i inestables anys 1974-1977, fins que vaig poder reincorporar-me, per trasllat, a la mateixa plaça de la Universitat de València- Estudi General, ja en el curs 1977-78, amb destinació a la Facultat de Filosofia, on ja he romàs com a docent fins a l'actualitat, amb algun parèntesi per a dedicar-me a altres, no menys compromesos, menesters museogràfics.

Enric Solbes, deixant el seu Alcoi natal –on son pare tenia un estudi fotogràfic, la qual cosa no deixa de ser altament significativa atès els seus constants interessos entorn al món de la imatge–, s'havia matriculat en l'aleshores nova Facultat de Belles Arts de la Universitat Politècnica de València, després de la transformació administrativa de la bicentenària Escola de Belles Arts de Sant Carles. Els estudis de Llicenciatura li ocuparien entre els anys 1978 i 1983. Però les seues promptes inquietuds operatives van ser tals que, en paral·lel als cursos de l'especialitat de pintura, Enric Solbes –robant hores al temps– no va deixar mai de presentar els seus treballs en mostres col·lectives, de grup i també en algunes exposicions individuals.

Encara que ell i jo estàvem en facultats i universitats diferents, la qual cosa afavoria més bé el distanciament, he de reconèixer que, com a antic professor de la Universitat Politècnica de València (1969-1974), les meues relacions amb la Facultat de Belles Arts van ser sempre molt estretes des del meu retorn de Madrid. De fet, es van signar diferents convenis de col·laboració entre el Departament d'Estètica i Teoria de l'Art, que jo dirigia, i la pròpia Facultat de Belles Arts, la qual cosa va facilitar l'existència d'habituals intercanvis d'investigació, de docència i, sobretot, de gestió d'activitats mútues. Hi érem conscients que l'escenari en què vivíem era estèticament gris, ideològicament balbucejant, políticament amb més somnis que realitats i universitàriament indecís al màxim. Tot estava, doncs, per fer i per pensar.

Quan vaig arribar a València, l'any 1977, amb el propòsit de ser pintor, em vaig trobar una ciutat grisa, potser com els televisors de l'època, en blanc i negre. Tot em semblava un tant monocrom. Hi havia poca pintura que mirar. Mirar per a aprendre.

Enric Solbes. Retrats de l'invisible. 2008, pàgina 8

En eixe minvat context sociocultural valencià i compartint les aspiracions d'un «món artístic» coetani i comú, s'entendrà que va ser fàcil que, per estricte interès professional, prompte em fixara en aquells joves valors emergents que despuntaven en l'acabada d'estrenar «generació dels huitanta». Així va ser com, de fet, vaig prendre contacte amb un jove xicot, seriós i un poc retret, tan dotat per a l'acció pictòrica com per a la reflexió sobre la mateixa. A més, era també alcoià i eixe paisanatge (per als alcoians, que sempre n'exercim) no era una qüestió fútil com per a deixar-la passar.

De fet, estic plenament segur que vaig poder arribar a fixar-me en les seues personals propostes plàstiques per un quàdruple camí:

a) A través de les seues diferents intervencions, de grup, tant a Alcoi com a València. Any 1979: Ex-

posició «Ramón Albert – Enric Solbes», Casa de la Cultura d'Alcoi; Exposició «Ramón Albert – Adrià Pina – Enric Solbes – Joan Verdú», Galeria l'Eixam, València i Casa de la Cultura d'Alcoi; Any 1980: Exposició «Enric Solbes – Joan Verdú», Sala d'Art Canigó, Alcoi; Any 1981: Exposició «Vicent Marco – Adrià Pina – Enric Solbes – Joan Verdú», Galeria Punt, València. Queda, per tant, ben clar que les seues relacions expositives van començar sent fortament caracteritzades per aquestes connexions corporatives entre pintura i amistat, que anaven consolidant-se intensament.

- b) A través de les seues mostres individuals, portades a terme com a estudiant, també vaig tindre ocasió de conèixer les seues propostes pictòriques, presentades en 1981 en la Sala Torre I de Torrent; en 1982, en la Galeria Punt de València i a Alcoi (Caixa d'Estalvis d'Alacant / Múrcia); en 1983, en l'Agrupació Borrianenca de Cultura, Borriana.
- c) I sobretot em vaig topar amb els seus treballs en una sèrie de mostres col·lectives que, en el context sociocultural valencià, intentaven, aleshores, «posar al dia» la situació de les nostres arts plàstiques, abonades majoritàriament pels membres de l'acabada de crear (1980) Associació Valenciana de Crítics d'Art (AVCA), en la qual vaig prendre part molt activa, a recer del seu promotor Vicente Aguilera Cerni, juntament amb un ampli grup de col·laboradors. Poden servir com a exemple d'aquella ebullició sobtada, propiciada també des del teixit sociopolític, les exposicions següents: «57 artistes i un País», Ajuntament de València (1979); «Perspectiva 80», Ajuntament de València (1980); «Pintar en València», Casa de la Cultura de l'Eliana (1981); «Mostra Cultural del País Valencià», Alcoi (1981); «Set artistes alcoians», Alcoi (1982); «XV Premi Senyera de Pintura», Ajuntament de València (1983); «Acabat de pintar», Ajuntament d'Alfafar (1983). Les cite perquè totes elles van tindre algun paper en aquell moment, encara que no entrarem ací en majors precisions.
- d) Igualment, em vaig topar amb Enric Solbes i les seues obres a través dels Certàmens i Concursos de Pintura, que en la transició política sorgeixen i es consoliden –o es revisen i posen al dia– no sols en la ciutat de València, sinó sobretot en nombrosos municipis, que justament en la dècada dels huitanta, es proposen abonar als joves artistes, incrementar el Patrimoni Artístic Municipal i facilitar el flux de la cultura en cadascuna de les poblacions, possibilitant, al mateix temps, la seua descentralització. Com a exemple, citem, perquè en ells va participar i va aconseguir guardons Enric Solbes: «Certamen Josep Ribera», Xàtiva, 1980 (primer premi); «Concurs de Pintura Vila de Pego», V edició 1980 (segon premi); «Saló de Tardor de Pintura», Sagunt, X edició (Accèssit); «Certamen Teodor Andreu», Alzira, 1981 (primer premi); «Certamen de Pintura Eusebio Sempere», Onil, 1982, V edició (menció); «Premi de Pintura Alfred Clars», Ajuntament de Sueca, 1983, X edició (primer premi); «Certamen de Pintura d'Algemesí», 1984, V edició (primer premi). Ja en eixe moment,

la meua participació com a jurat d'aquestes convocatòries va ser molt freqüent, tasca en què seguisc compromès, per interès professional, per ser sempre un camí important de coneixement directe de les noves generacions, que s'incorporen, en cada cas, al panorama artístic valencià.

He cregut convenient ser minucios en les dades històriques oferides en aquests apartats precedents per distints motius: en primer lloc, perquè en totes eixes mostres i/o concursos esmentats va figurar obra d'Enric Solbes; també perquè vaig tindre personalment l'ocasió d'estar-hi i, fins i tot, en determinats casos, de participar-ne en la selecció o escriure en els catàlegs; però, a més, pel que fa a les mostres col·lectives, pel decidit caràcter investigador que, generalment, van tindre tals exposicions en tractar, d'alguna manera, de fer balanç de la situació artística del moment.

8 Era eixe un clar objectiu compartit per moltes persones i entitats vinculades amb el compromís amb la cultura, que desitjaven, per igual, elaborar una memòria del passat i mirar decididament cap a un futur comú. I en un escenari tan plural, va saber moure's aquella generació dels huitanta, a què pertanyia activament Enric Solbes i, molt en especial, el grup de pintors, els noms dels quals ja s'han esmentat en la relació de les mostres, que integraven –la que va arribar a ser denominada, en el marc de la crítica i dels especialistes del moment– «l'Escola de l'Alcúdia». Justament, en aquella conjuntura, es caracteritzava pel seu interès ecològic per la naturalesa, tant com a cultiu o com a paisatge, en una directa i intensa atenció a l'entorn quotidià.

En realitat, com havia succeït històricament i conti- nuava sent també aleshores, es donava un fet palmari: la trobada dels estudiants, entre si, en el marc de l'Escola o de la Facultat de Belles Arts, ja suposava un contacte de rellevància inqüestionable, per a quallar projectes o protestes, per a portar a terme accions en comú o per a marcar-se operatives metes conjuntes, intercanviar publicacions, planificar exposicions, compartir tallers o resoldre viatges d'ampliació de mires. I també, en aquest cas, l'ocasió va ser ben propícia per a Enric Solbes i la seua vinculació eficaç amb determinats companys d'estudis, d'inquietuds i de projectes.

Per a mi, el tema fou un al·licient subjugat a la plasticitat, que era el que vertaderament m'importava. [...] De fet, els pintors de la meua generació hem tingut una formació per la qual hem entès que pintura era la pràctica i recerca de llenguatges nous, el joc de la forma i el color, amb o sense tema, amb o sense figuració. [...] El tema era només un pretext per a pintar.

Enric Solbes. *Retrats de l'invisible*. 2008, pàgina 8

L'estreta relació amb els amics de la Facultat de Belles Arts, d'alguna manera, va atraure Solbes amb ells i va reforçar la connexió amb la citada «Escola de l'Alcúdia», en l'epicentre de la qual caldria ubicar la personalitat aglutinant de Manuel Boix (l'Alcúdia, 1942), amb la seua capacitat connectiva i

exemplificant en vessants molt diferents. Entre altres qüestions, per exemple, la seua manera d'entendre el compromís de l'art i de la cultura amb el País, a la seua personal «poètica» i llenguatge artístic interdisciplinari, que va incidir bàsicament en tota aquesta flexible i oberta agrupació de persones joves, o el pes de les seues opcions ideològiques i el lligam fonamental entre estètica i ètica, en un moment en què convenia prendre decisions, sense dubtar i acostar el muscle de forma clara.

En acabar els seus estudis, es va traslladar Enric Solbes a viure a l'Alcúdia. Concretament, entre els anys 1985 i 1987, va col·laborar estretament amb el pintor, escultor, il·lustrador i gravador Manuel Boix, sobretot per a consolidar la seua experiència en el món del gravat. D'altra banda, en 1990, fixarà definitivament el seu domicili i la seua vida creativa a Alzira.

De fet, els esdeveniments són poques vegades atzarosos; el que ocorre, més bé, és que desconeixem la xarxa de connexions que directament se'n converteixen en condicionants o causes. Quan la generació d'Enric Solbes arriba a l'edat del compromís artístic efectiu, en plena transició política, s'adonen, pel que fa al domini artístic, de la necessitat urgent que tenen de «veure pintura» directament, de submergir-se en la seua història, de penetrar en les teories que acompanyen cada vegada més a la producció artística contemporània, d'informar-se de tota una nòmina interminable de noms, tendències i obres internacionals totalment llunyanes i desconegudes. Per això, serà una generació nòmada en els seus interessos estètics, i viatgera, quan pugua fer viable les seues aspiracions d'obrir-se a l'horitzó internacional. Però també serà una generació summament lectora, devorant llibres i revistes en la mesura de les seues possibilitats.

La pròpia pràctica de la pintura, a la qual s'entreguen amb avidesa i fervor, els exigeix eixa posada al dia, en tots els sentits. Revistes especialitzades, col·leccions de llibres, fires d'art, museus, fundacions, congressos, viatges que aporten aire nou i informacions directes de tot allò que succeeix i es mou en el «món de l'art» i de les arts gràfiques. Però també es tractava de buscar, en el dia a dia, espills pròxims, recolzament i suggeriments en grup, participació en certàmens per a mesurar-se amb els altres i constatar els resultats d'eixes trobades, vinculació prompta amb determinades galeries d'art locals i nacionals, en espera que la possibilitat d'anar més enllà de les nostres fronteres es fera, potser, efectiva.

Inclús crec que, sovint, els membres d'aquesta jove generació, a través de la «nova» Facultat de Belles Arts, que en eixe moment es reinventava –amb els seus objectius ambiciosos de canvi i posada al dia, amb les pugnes internes de grups de tendències diferents entre el mateix professorat, amb les seues ambicions personals i també amb les seues il·lusions acadèmiques i nous fitxatges docents–, per mitjà dels seus esforços i recursos individuals i de grup, van arribar abans a posar-se al dia amb l'explicació teòrica i crítica que amb la pràctica artística mateixa. Així ho creia Enric Solbes, com em va comentar més d'una vegada, respecte a aquella època. D'ací que s'adonaren de la necessitat compromesa de «llançar-se a l'arena pictòrica» com més prompte millor. «Aprendre a fer» i «saber mirar», és a dir, formació i informació, anaven estretament de la mà en el seu programa d'intervenció.

És, doncs, en aquest marc efervescent, que he volgut descriure el que conec d'Enric Solbes en els primers anys huitanta. En realitat, primer conec els seus treballs, en exposicions i certàmens, i només després entre en contacte amb l'autor d'aquelles propostes, que m'interessen summament. Inclús –ho recorde bé– escric primer en la premsa, amb motiu d'una de les seues exposicions i també en algun catàleg col·lectiu, en relació a una certa mostra en què participa, abans de seure'ns junts a conversar, cara a cara. Insistisc en la sensació de maduresa que desprenien les seues pintures i dibuixos, tal com succeïa respecte als seus coneixements teòrics i històrics.

La meua deformació professional, com a professor d'Estètica durant més de quatre dècades, pot donar fe d'aquella impressió que encara guardo del jove Enric Solbes, en referir-se als pintors que li interessaven, al seu interès vital i en cascada pel món de la pintura, però també per l'escriptura i les seues connexions amb la il·lustració, per la seua sostinguda obertura a voler assimilar tots els aspectes aliens que li atrauen. Versàtil en el seu llenguatge plàstic, em feia la impressió que sabia molt bé a què aspirava i, fins i tot, vaig notar una certa urgència a avançar en l'esmentat camí interdisciplinari, perquè no deixava d'arriscar si calia extrapolar estratègies o efectes, procediments i recursos d'un camp a un altre. Potser per això, vaig apostar per ell i decididament, en eixa dècada, em vaig referir als seus treballs en els meus escrits en distintes publicacions, primer locals i després nacionals (Correu de l'Art núm. 15. Madrid (1984); L'Espill núm. 22, València (1985); Promocions Culturals del País Valencià, València (1986); El Temps, 4-IV, 1988; El Punt de les Arts, Madrid, 8-IV-1988).

Un bon exemple d'eixa plena confiança en el seu futur, que es va anar determinant en mi en plenitud, pot ser la proposta que personalment vaig fer per al número 22 (octubre, 1985) de l'emblemàtica revista d'assaig i investigació L'Espill –en la seua primera etapa, dirigida per Joan Fuster–, en la reunió preparatòria de la publicació, a l'equip de redacció de la qual vaig pertànyer durant anys. Com cada número portava unes determinades il·lustracions, ja havia suggerit anys abans que s'encomanara la comesa a un artista destacat del nostre país. Així es va aprovar col·lectivament, i se m'encarregà eixa tasca de selecció i coordinació. D'ací que, després de noms com Tàpies, Alfaro, Salvador Sòria, Anzo, Boix, Armengol o Jorge Ballester, entre altres, arribara l'oportunitat dels artistes, aleshores emergents, segons el meu parer, com era el cas d'Enric Solbes, juntament amb Carmen Calvo o Carmen Grau, per a col·laborar en L'Espill.

Ja en eixos primers anys huitanta, Enric Solbes havia penetrat amb decisió en el món de la il·lustració gràfica, treballant amb autors literaris: Josep Franco (La Terra del Crit, 1983; L'últim romàntic, 1985; El misteri de l'aigua, 1985); o Jaume Muñoz (El bruixot tarot, 1985). També el món del cartell l'havia seduït plenament en eixes dates, com es pot constatar ja en la seua participació en el llibre-catàleg: Exposició d'Afichas dau País Valencià 1977-1987 (Provença francesa, 1987).

Era, per tant, un fet ben provat el seu sòlid interès per les estretes i suggeridores relacions entre les imatges i els texts, un domini en què invertiria les energies més vivaces, així com a centrar les seues constants experiències com a pintor, il·lustrador, cartellista, dissenyador gràfic i estudiós de la tipografia. Els seus contactes amb companyies de teatre i amb editorials, així com amb altres institucions culturals, van ser la via oberta per a la seua dedicació creativa en eixe prometedor camp d'investigacions, tan bàsic, que defineix el continuum entre les imatges i les paraules.

La veritat és que, inclús en les dècades següents, mai he deixat de seguir la seua sòlida trajectòria artística, encara que ja des de lluny, sense minva d'interès per la meua part, encara que certament les nostres trobades es van anar dilatant, per l'excés de treball de tots dos. Amb tot, la meua arribada a la direcció del Museu Valencià de la Il·lustració i de la Modernitat (MuVIM), entre els anys 2004 i 2010, va implicar una nova sèrie de contactes entre els dos, atesa la particular orientació –precisament sobre les connexions entre les imatges i els texts, entre el disseny gràfic, la tipografia i el cartellisme– que el museu va adoptar, gràcies a la intensa activitat de l'excel·lent equip que, juntament amb mi, ho dirigia, com una col·lectivitat compromesa. Van ser anys de fruits sòlids per a ambdós. I ho celebràvem, perquè no faltava a les nostres exposicions del MuVIM, en coincidir tan plenament amb les seues personals obsessions creatives.

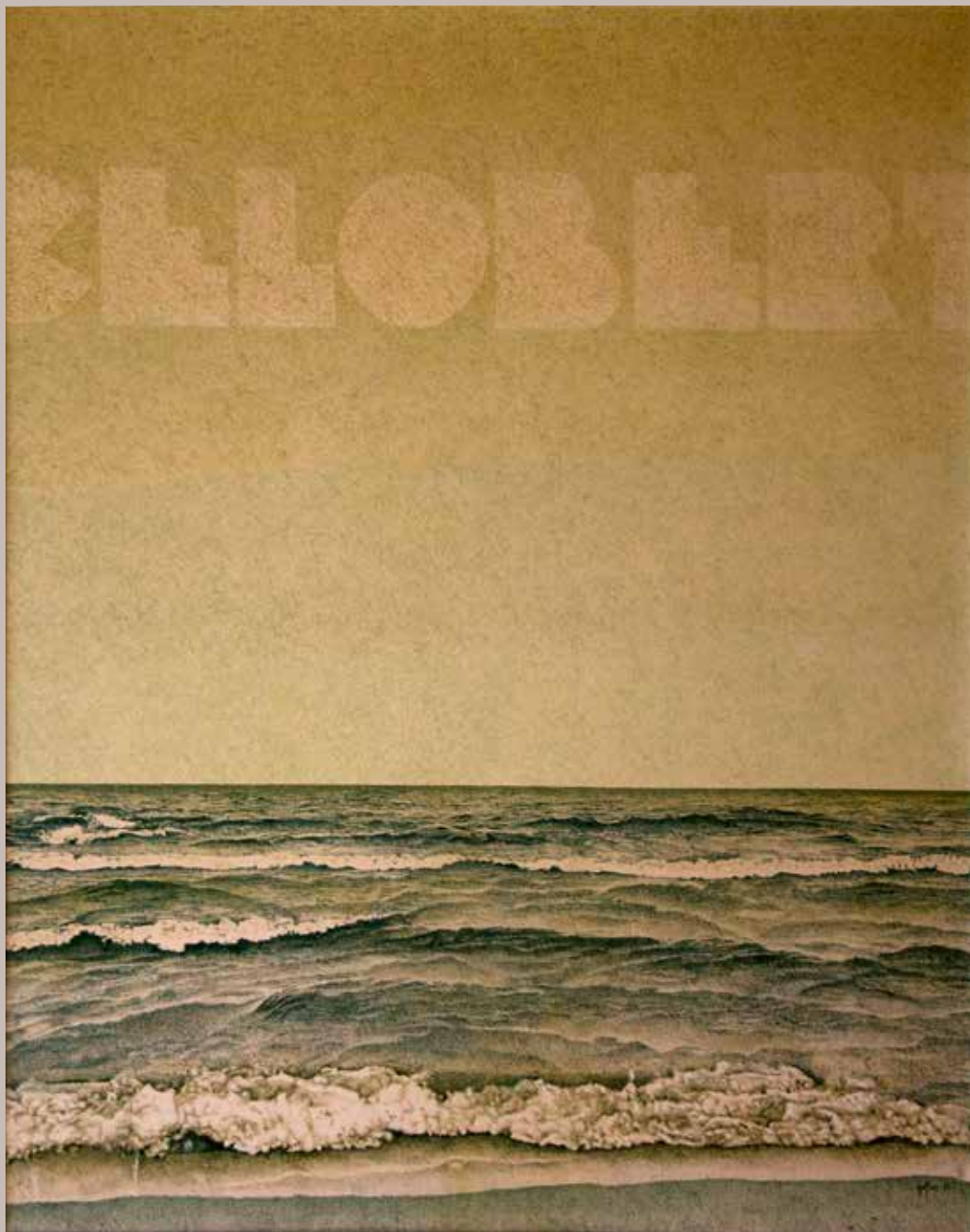
Inclús, durant eixos anys, entrem en converses per a preparar en el MuVIM, dins de la seua compromesa programació, una mostra retrospectiva del quefer de Solbes com a investigador del món gràfic, sobretot de la il·lustració de llibres i cartellisme. La seua il·lusió era total, com m'ha quedat fixat en la memòria i estava escrit en aquells nombrosos correus electrònics, llarguíssims i detallats, que em feia arribar. Lamentablement, la seua defunció va posar el punt i a part en aquesta història, paralitzant un cúmul de possibilitats ja embastades. I, per si no fóra poc, la meua inevitable dimissió del MuVIM, forçada per la censura cega –fruit de la prepotència i de la ignorància unides, en el vergonyós cas Caturla– ja ha deixat en via morta aquell projecte tan atractiu com necessari, que havíem somiat i posat en reeixida marxa.

Per fortuna, hui, ja des d'altres perspectives, s'ha tornat a pensar en un obligat homenatge a la seua personalitat, a la seua obra i a la seua memòria. En això estem compromesos plenament, ara amb aquesta primera anella, a què esperem que seguiscuen altres projectes expositius.

TERRA, 1980 (Oli sobre tela 145 x 114 cm)

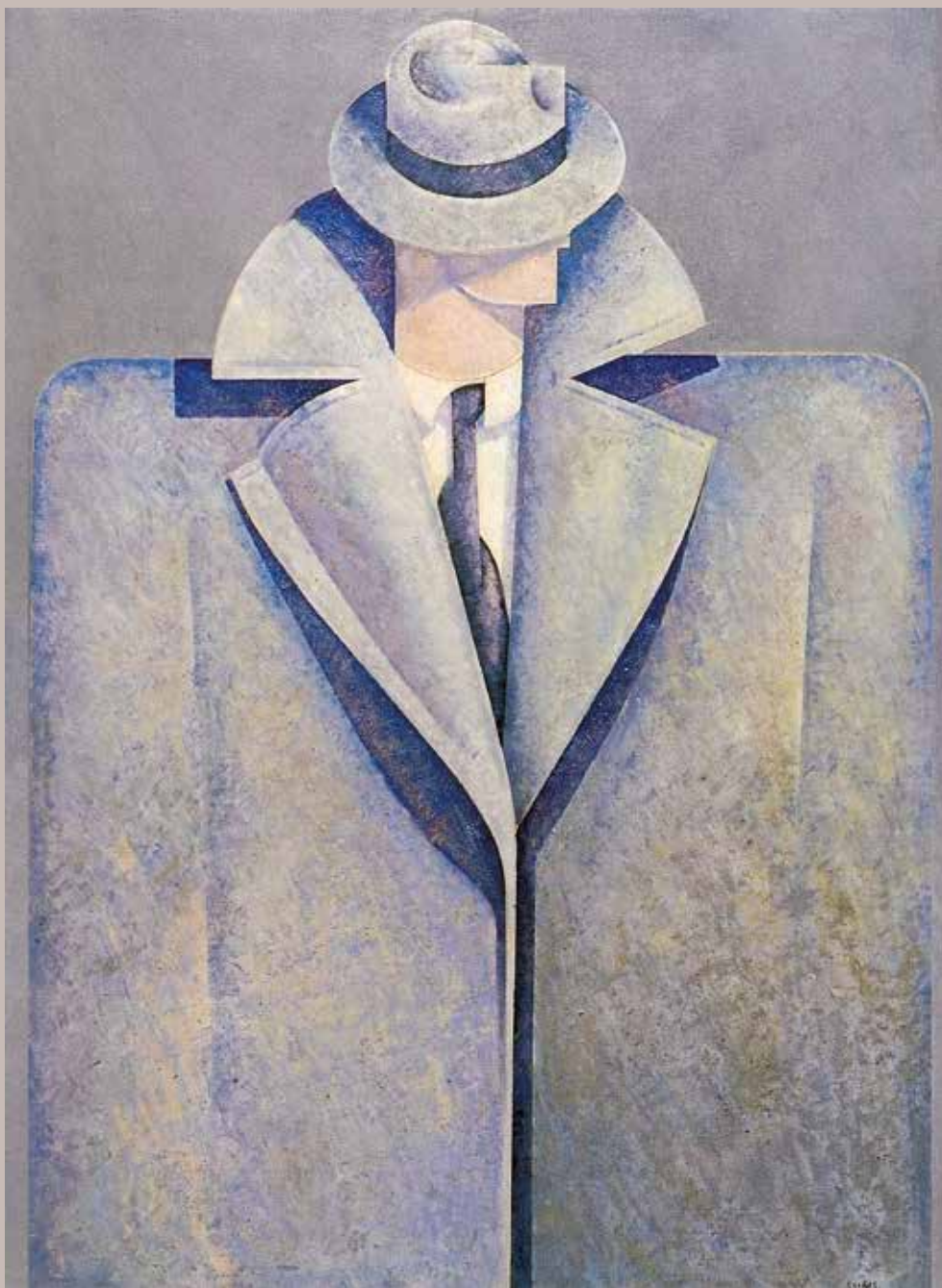
CEL OBERT 1981 (Oli sobre tela 190 x150 cm)

EL MAGIC I, 1983 (Pintura sintètica i oli sobre tela 145 x 145 cm)

DAURAT, 1987 (Pintura sintètica i oli sobre tela 130 x 160 cm)

EL MÀGIC II, 1987 (Pintura sintètica i oli sobre tela 150 x 200 cm)

ARGENT, 1987 (Pintura sintètica i oli sobre tela 130 x 160 cm)

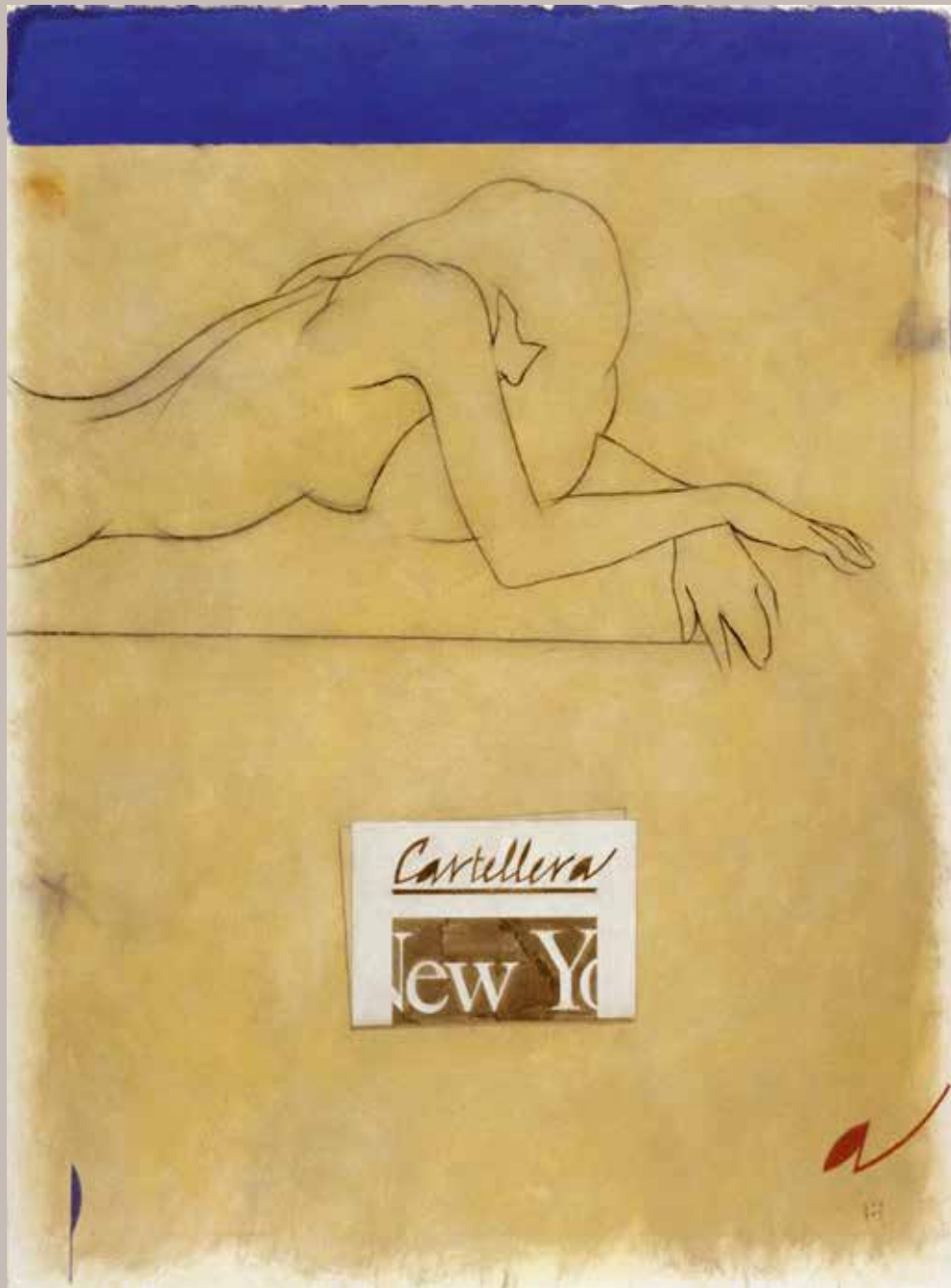
VERD I OCRE, 1987 (Oli sobre tela 130 x 160 cm)

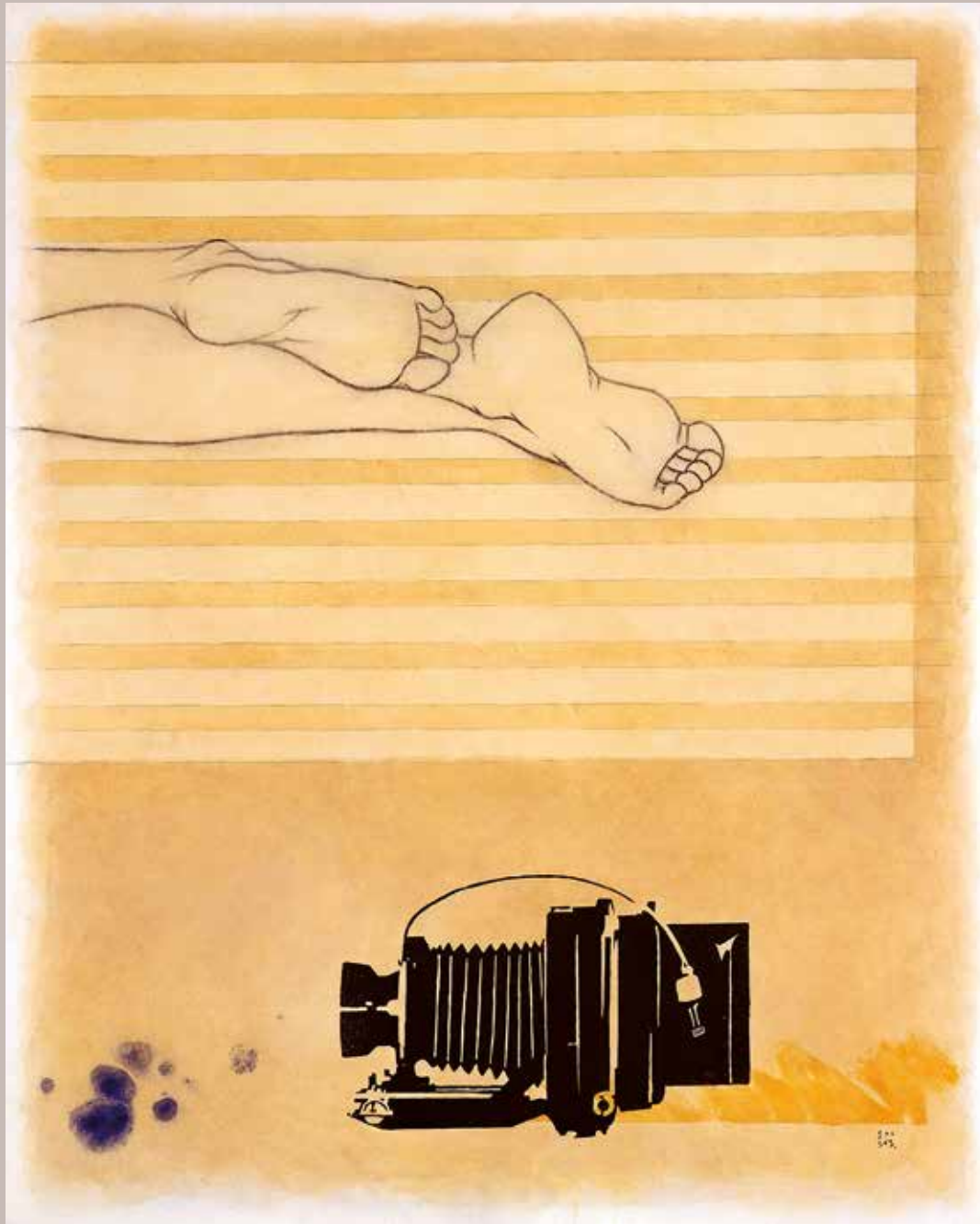
PARELLA I LLUNA, 1988 (Aquarel·la sobre paper 56 x 76 cm)

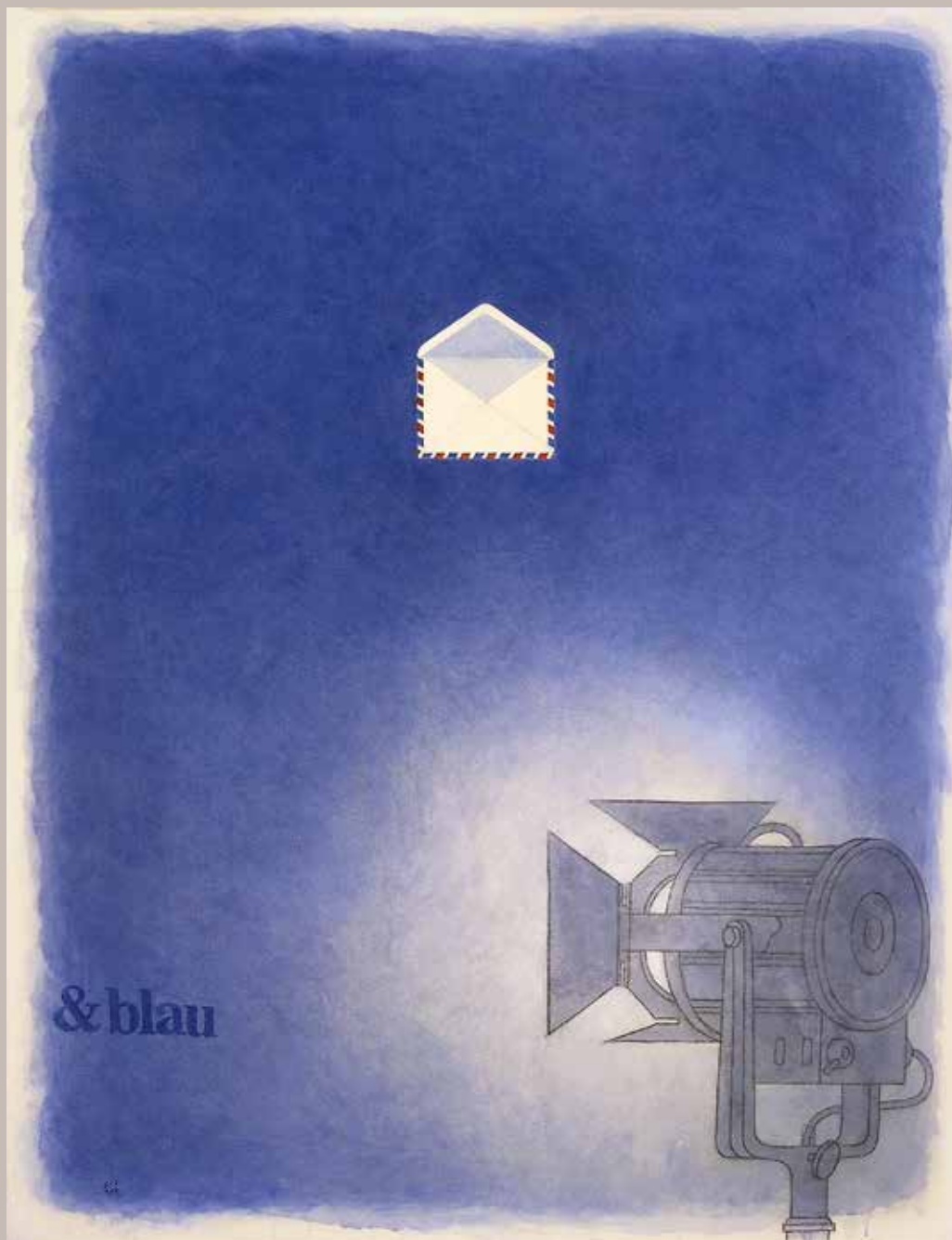
PARELLA, 1988 (Aquarel·la sobre paper 56 x 76 cm)

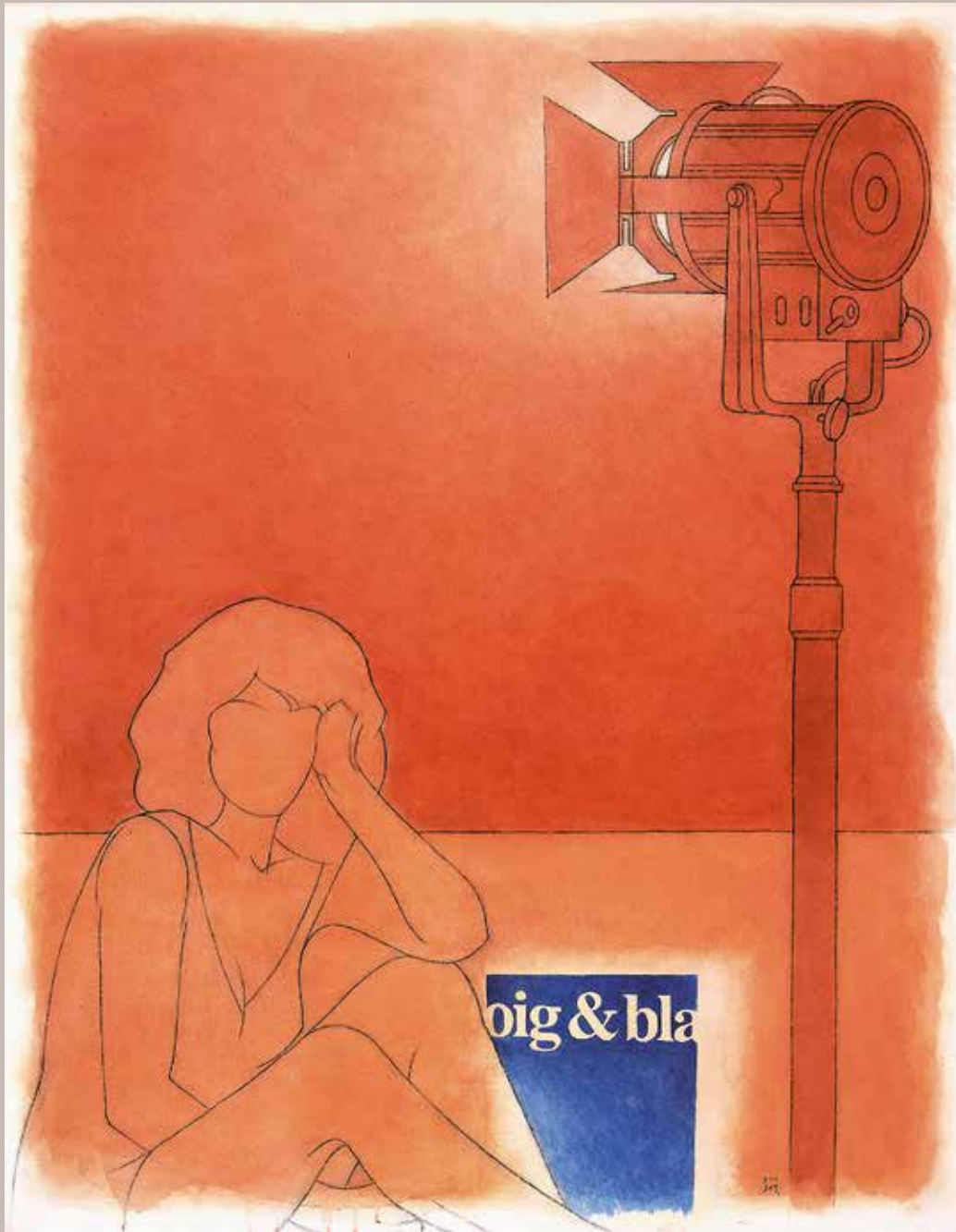
CARTELLERA, 1991 (Acrílico sobre tela 97 x 130 cm)

ESCENA A LA VORA DE LA MAR I ,1993 (Acrílico sobre tela 81 x 100 cm)

& BLAU, 1995 (Acrílico sobre tela 114 x 146 cm)

ROIG & BLAU, 1995 (Acrilic sobre tela 114 x 146 cm)

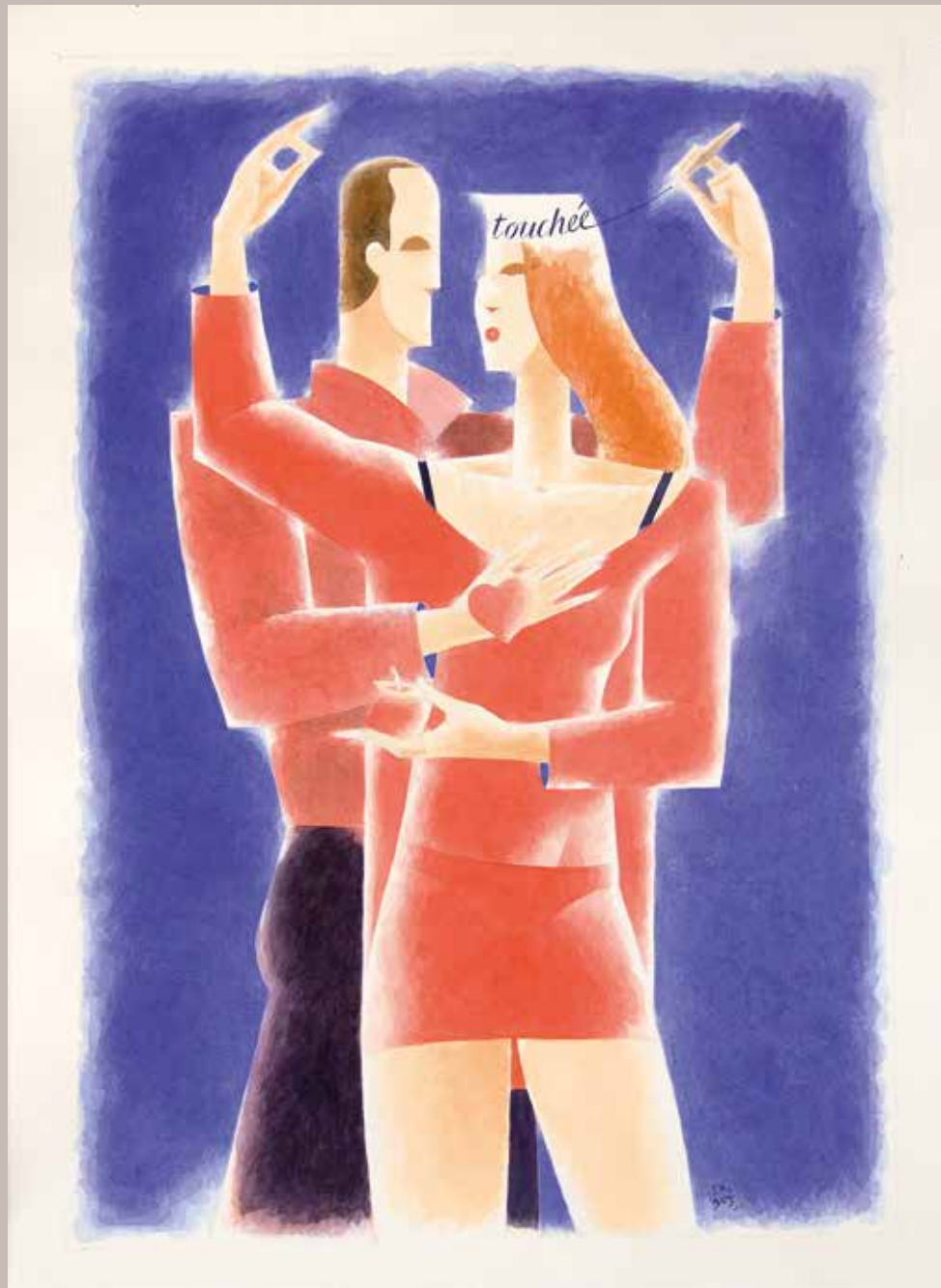

EL SOMNI, 2003 (Acrylic sobre paper 56 x 76 cm)

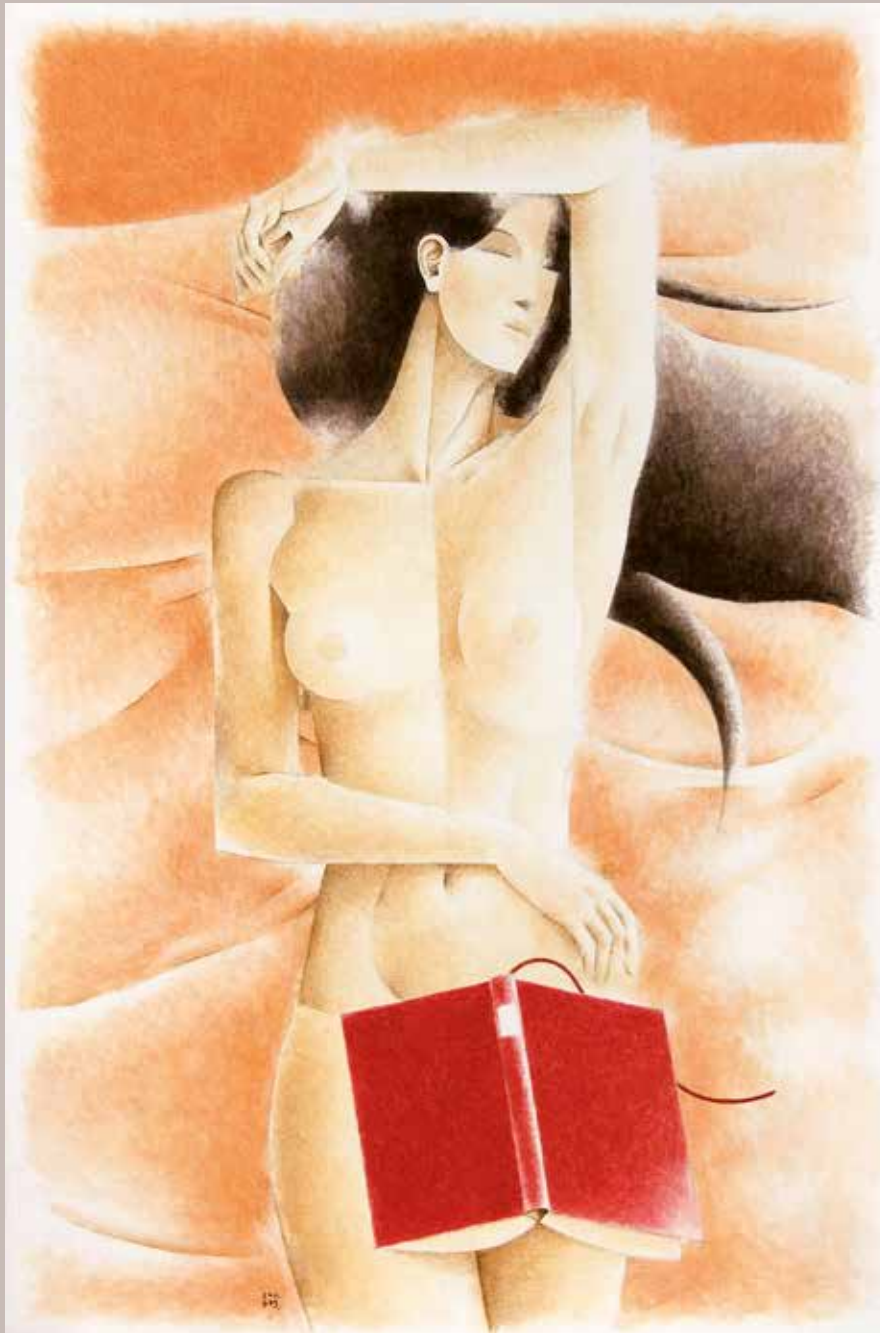

27

TOUCHÉE, 2005 (Acrílico sobre tela 150 x 150 cm)

TOUCHÉE, 2005 (Acrílico sobre papel 56 x 76 cm)

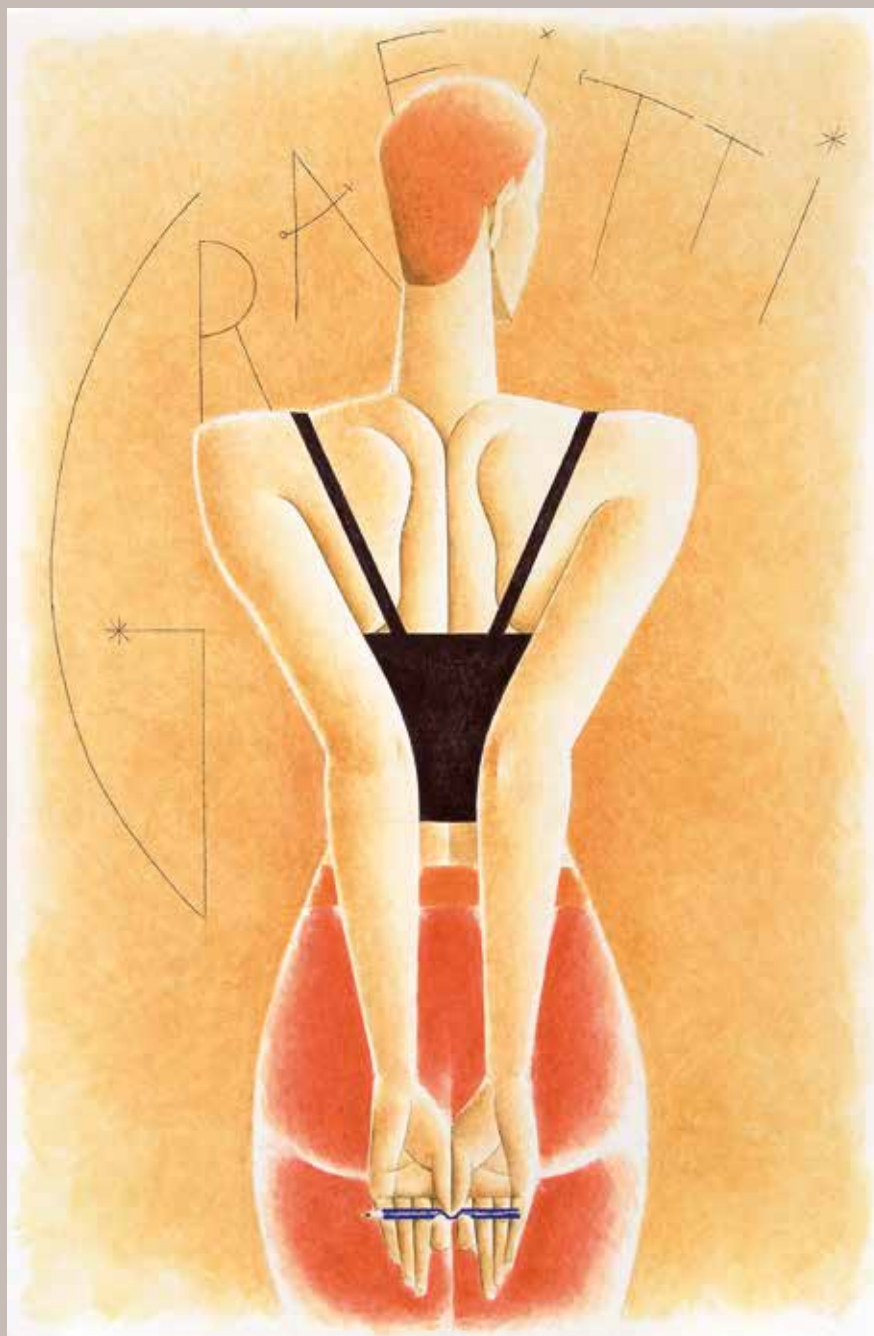
EL SOMNI, 2003-2007 (Acrílic sobre tela 89 x 130 cm)

FIASCO, 2007 (Acrílico sobre tela 89 x 130 cm)

COMBUSTIÓ, 2007 (Acrílic sobre tela 89 x 130 cm)

GRAFFITI, 2007 (Acrílico sobre tela 89 x 130 cm)

DONA I OCELL, 2007 (Acrílic sobre paper 56 x 76 cm)

EL BES VERSIÓ SEGONA, 2008 (Acrílic sobre paper 56 x 76 cm)

35

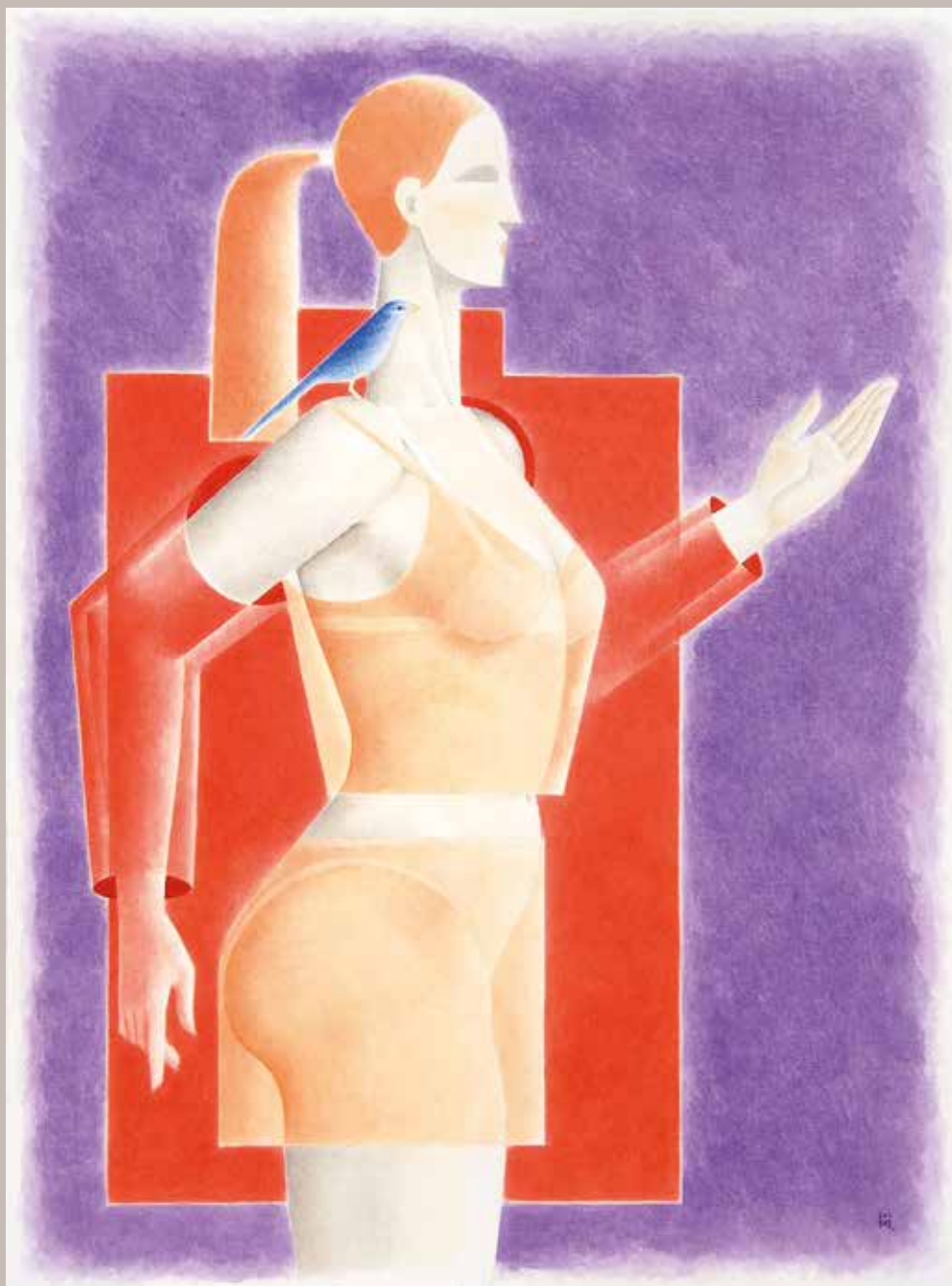
LLENGÜES DE FOC (Flama roja), 2007 (Acrílic sobre paper 56 x 76 cm)

LLENGÜES DE FOC, 2007-2008 (Acrílic sobre tela 89 x 130 cm)

L'ÀNIMA DORMIDA, 2008 (Acrílic sobre tela 97 x 130 cm)

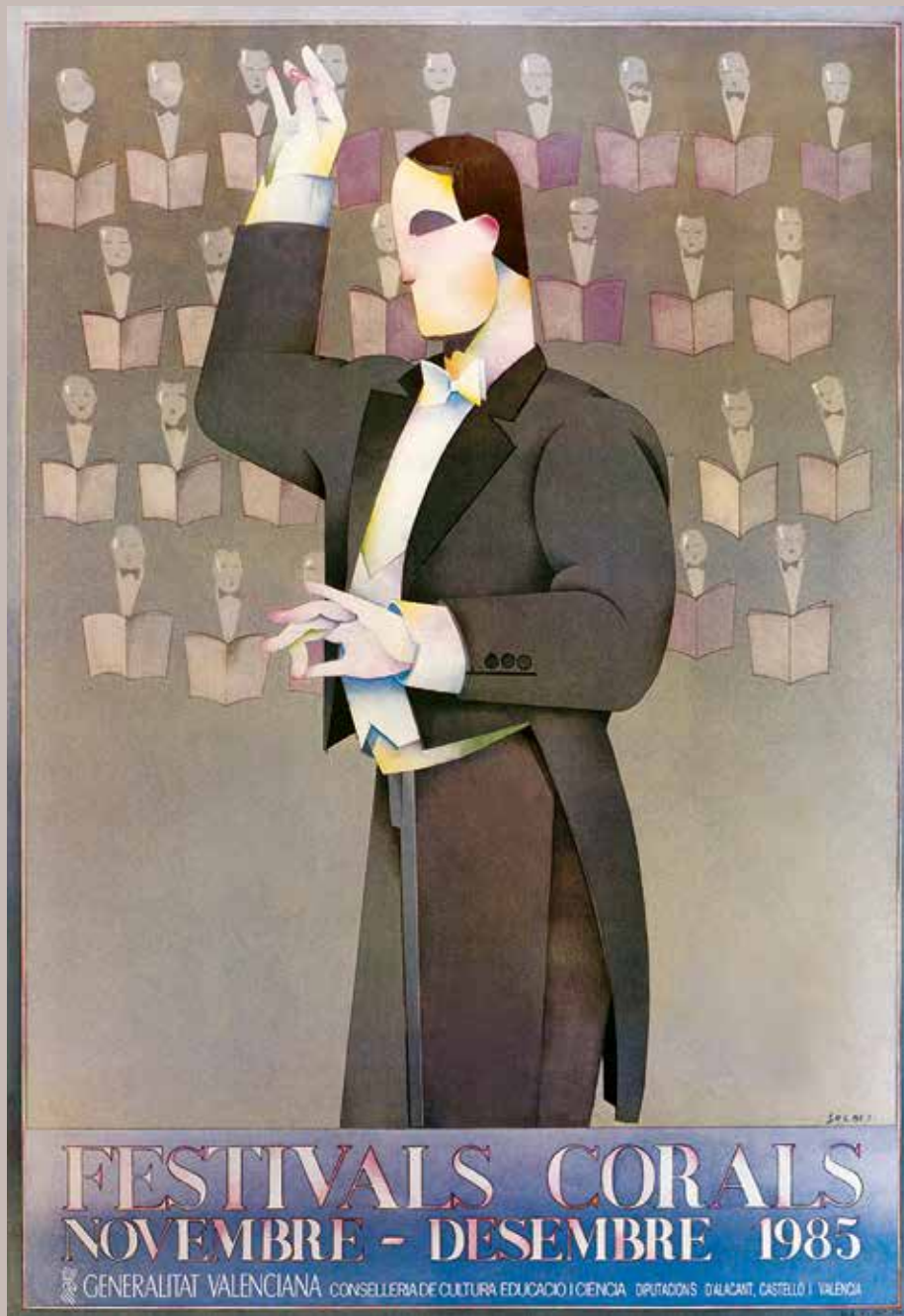
OCELL A CAU D'ORELLA, 2008 (Acrílic sobre tela 97 x 130 cm)

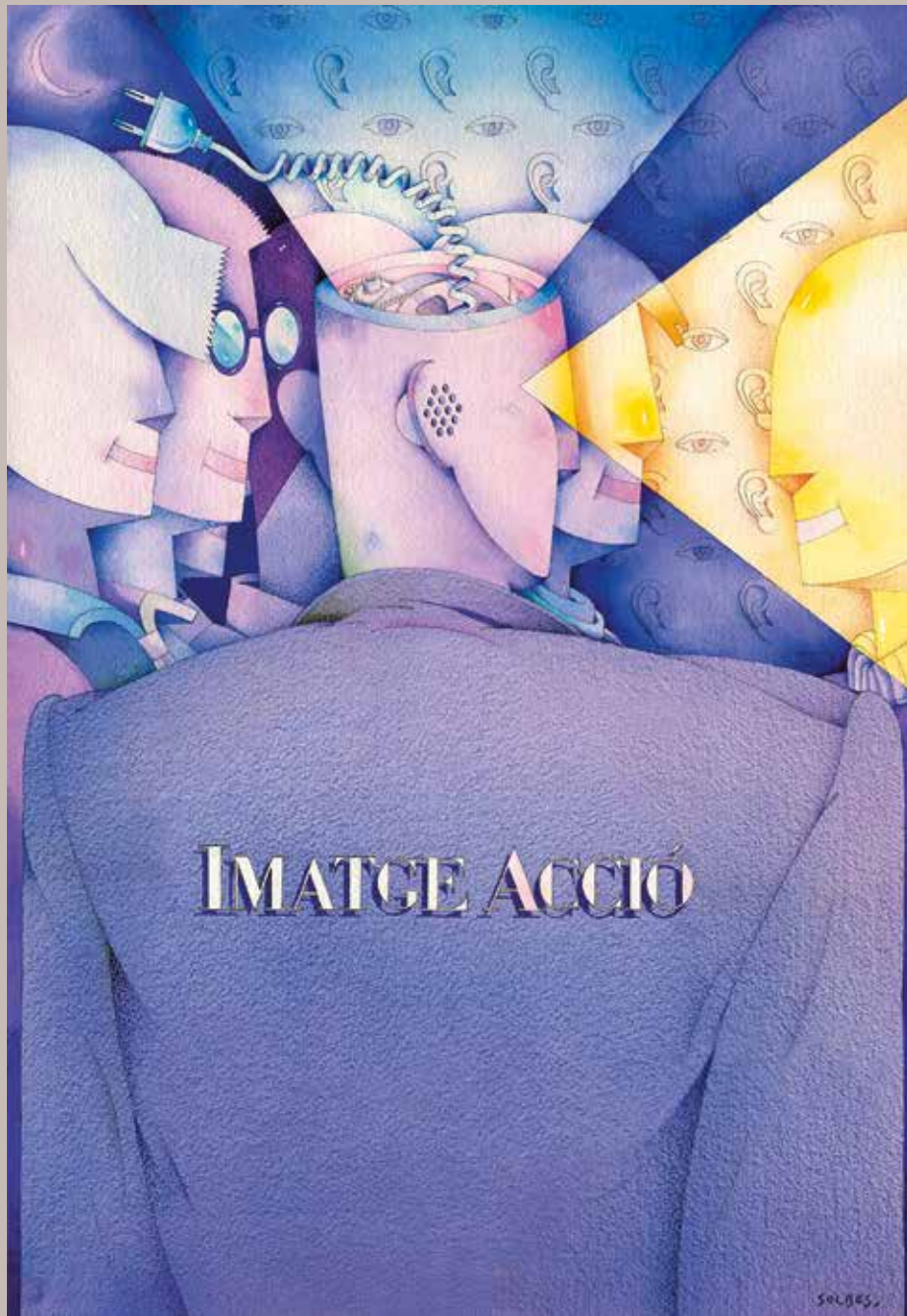
EL BES VERSIÓ PRIMERA, 2007 (Acrílic sobre paper 56 x 76 cm)

L'ESCRITOR, 2008 (Acrílic sobre paper 56 x 76 cm)

FESTIVALS CORALS 1985.

MATGE ACCIÓ 1986.

XI CONCURS PROVINCIAL DE BANDES DE MÚSICA

LLOC: TEATRE PRINCIPAL DE VALÈNCIA, 4, 5 I 12 D'ABRIL DE 1987

Excmo. Diputació Provincial de València

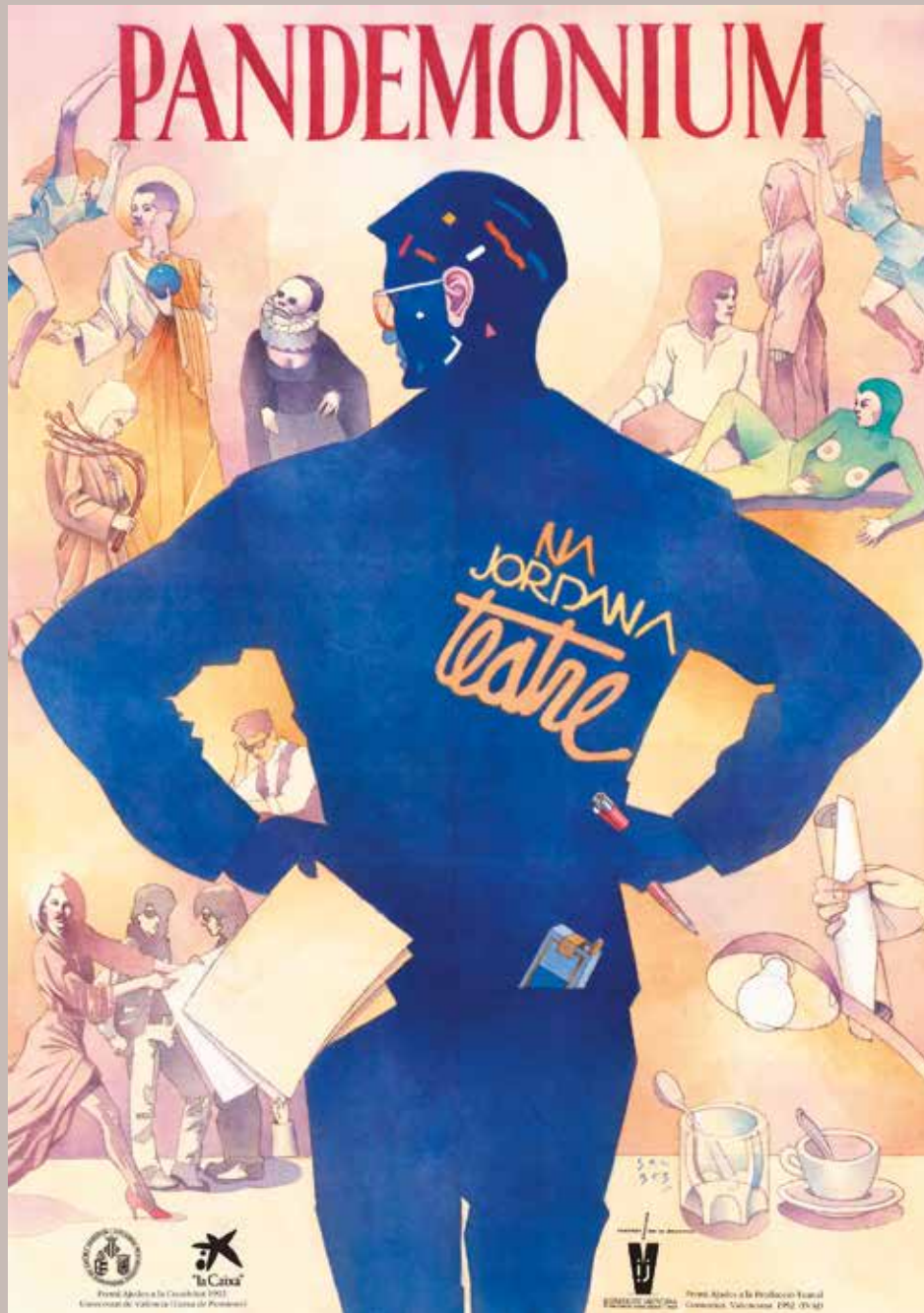
XI CONCURS PROVINCIAL DE BANDES DE MÚSICA 1987.

RETROBEM LA NOSTRA MÚSICA 1988.

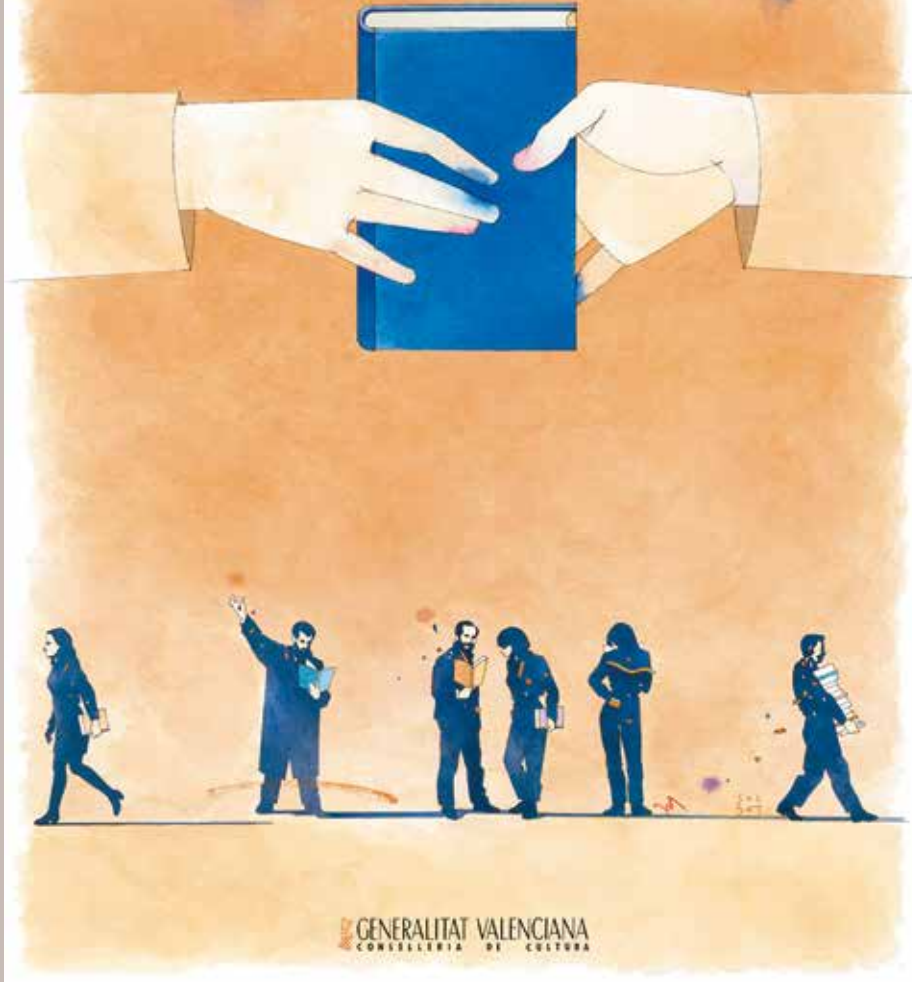

VIU COM VULGUES 1988.

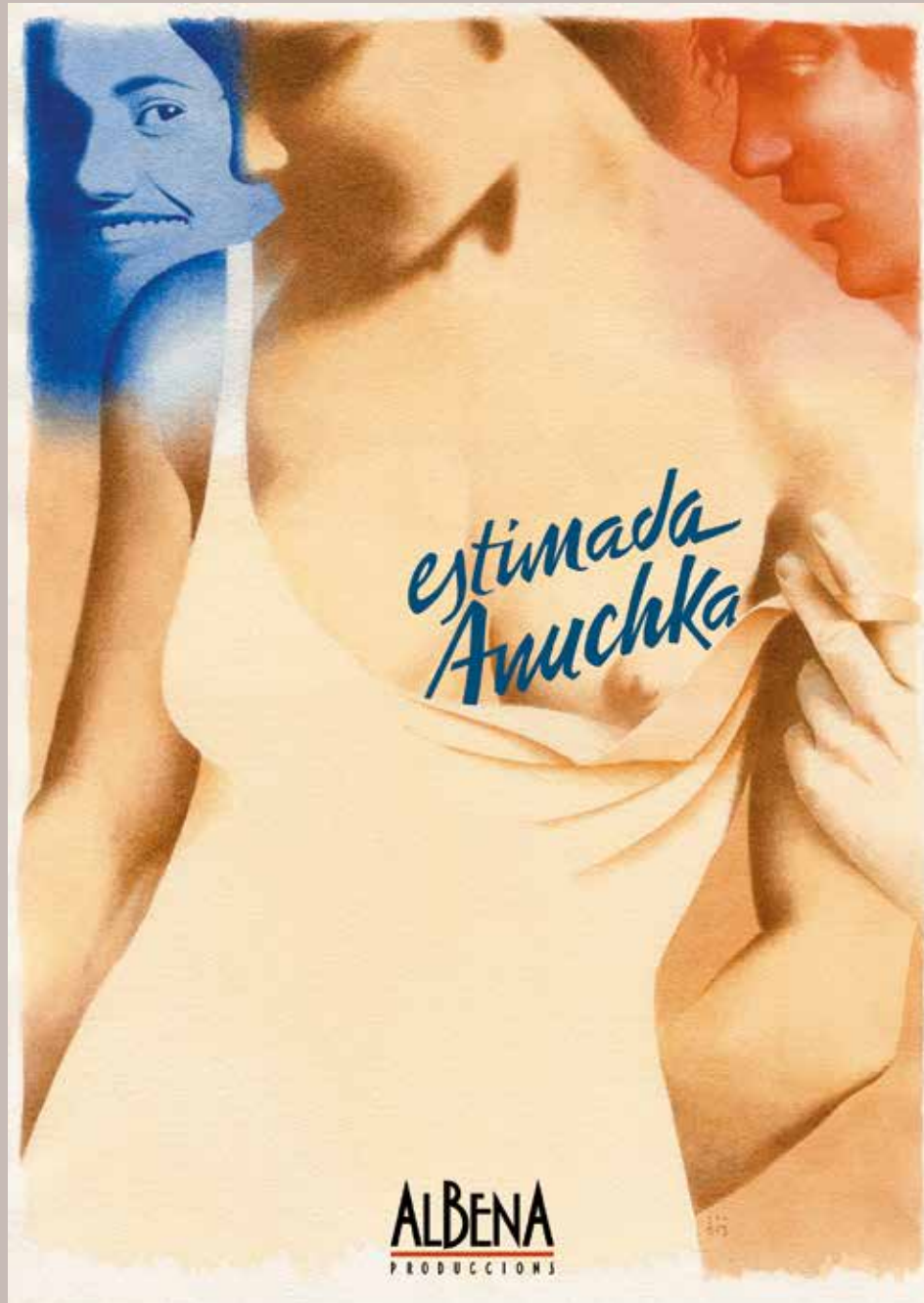
PANDEMONIUM 1992.

FIRA DEL LLIBRE

47

FIRA DEL LLIBRE 1994.

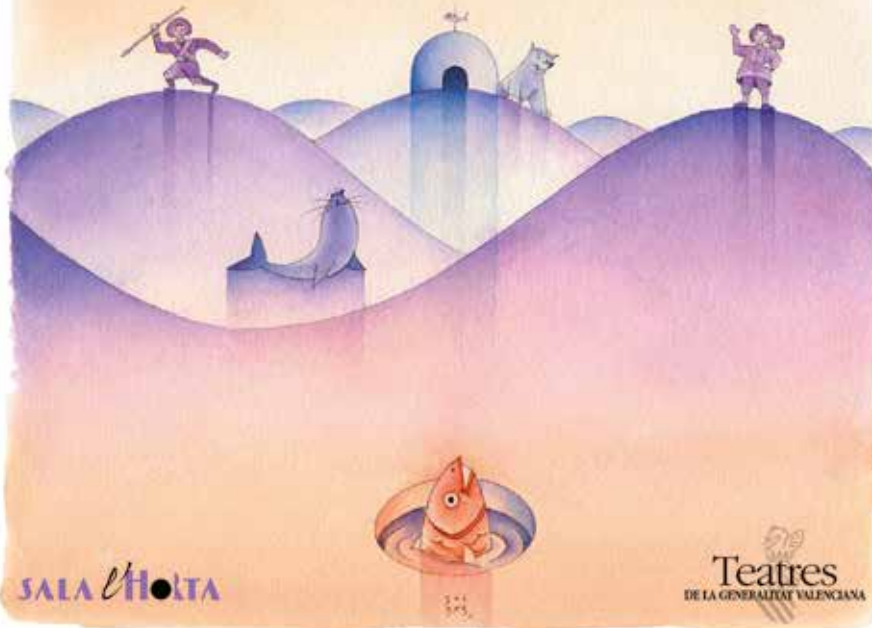

ESTIMADA ANUCHKA 1995.

l'HORTA
TEATLE

IGLÚ

Idea original i música: Roberto García / Direcció: Ramon Moreno

SALA l'HORTA

Teatres
DE LA GENERALITAT VALENCIANA

IGLU 2002.

ALBENA
TEATRE

SPOT

de **Carles Alberola**
i **Roberto García**

Coproduït amb **Olympia Producciones**

Alfred Picó

Noèlia Pérez

Carles Alberola

Verònica Andrés

SPOT 2002.

4t Saló Valencià del Llibre

de l'11 al 21 de novembre de 2004

Biblioteca Valenciana

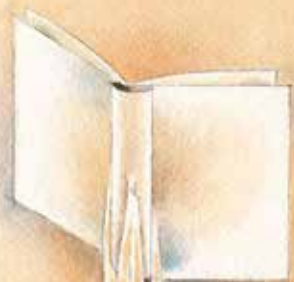

www.salovalenciallibre.com

4T SALÓ VALENCIÀ DEL LLIBRE 2004.

23 D'ABRIL **DIA DEL LLIBRE**

2 D'ABRIL DIA DEL LLIBRE INFANTIL I JUVENIL

FUN
40
EDU
bromera

per al foment
de la lectura

DIA DEL LLIBRE 2006.

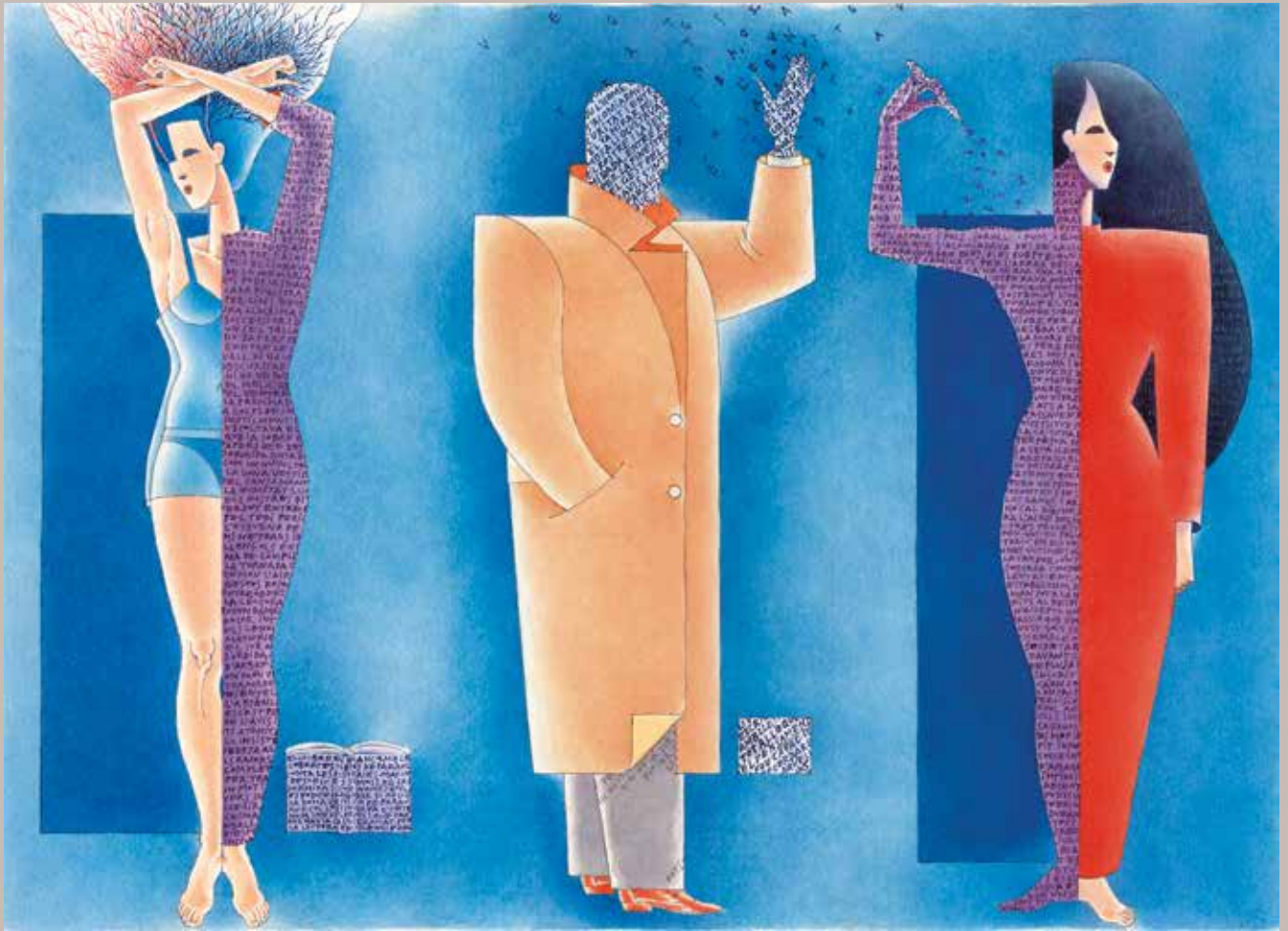
M^{xvii}OSTRA DE TEATRE

FIRA D'ARTS ESCÈNIQUES COMUNITAT VALENCIANA

ALCOI

13-16 DE JUNY, 2007

Il·lustració per al calendari Bromera 2006.

Il·lustracions per al calendari Bromera 2008.

Imatge del llibre La Ciutat sumergida 1991.

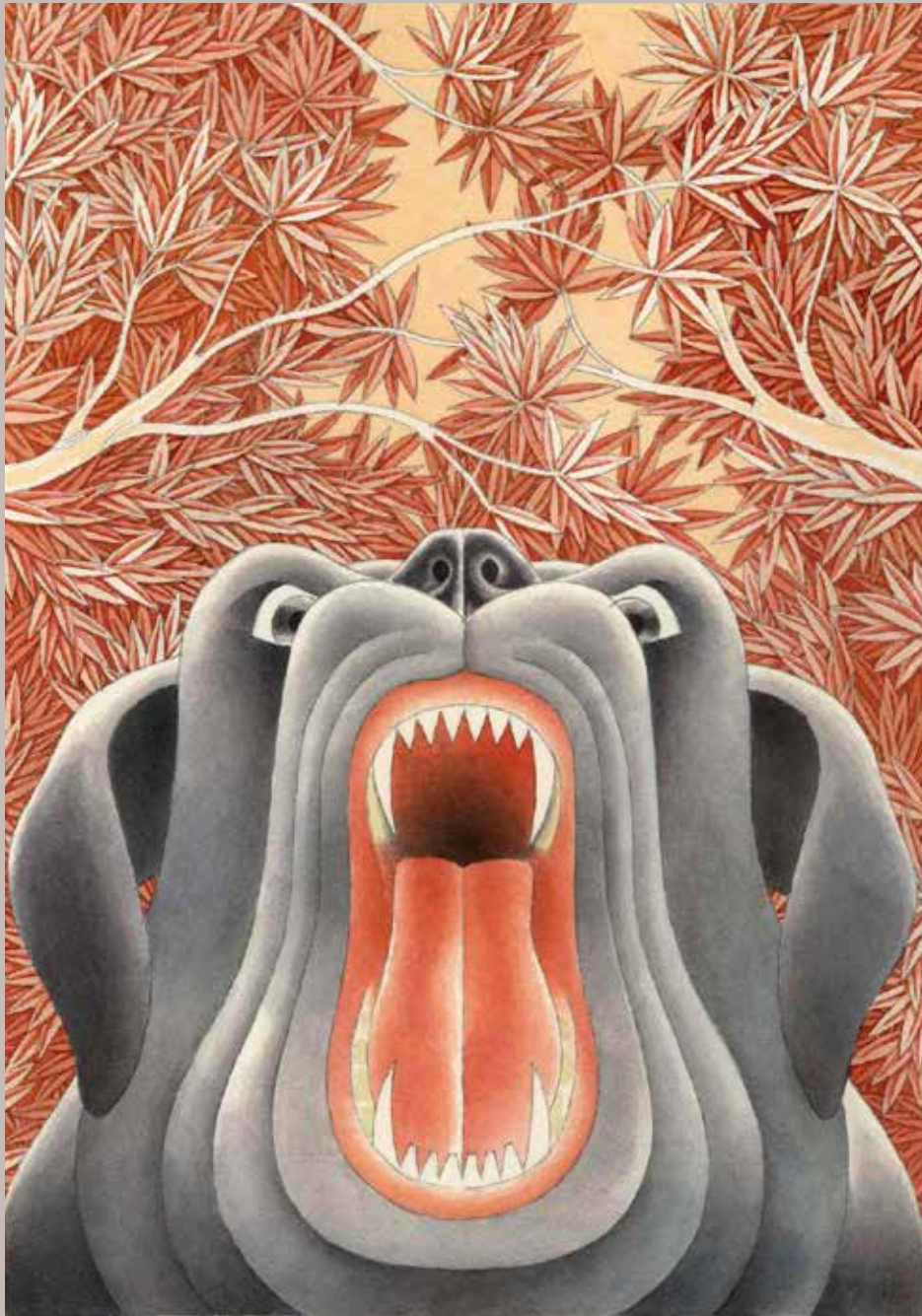
Coberta Llibre Ulises el meu gat 2000.

JOSEP FRANCO

RONDALLES VALENCIANES

DIBUIXOS D'ENRIC SOLBES

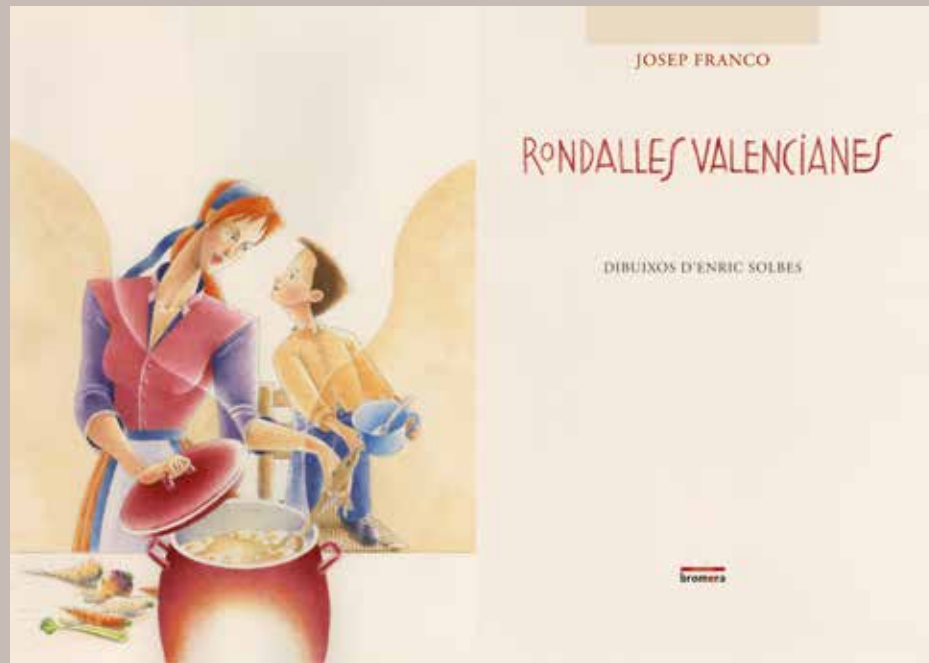

Rondalles Valencianes Bromera, 2008.

Rondalles Valencianes Bromera, 2008.

Rondalles Valencianes Bromera, 2008.

Rondalles Valencianes Bromera, 2008.

Rondalles Valencianes Bromera, 2008.

J O C S T I P O G R A F I C S

45 poemes i una dedicatòria realitzats entre 1992 i 2002. Jugar tipogràficament amb les paraules ha estat un exercici quotidià en el seu cas. Des de les primeres pintures, ja dibuixava les paraules en els llenços: Celobert és el títol i la paraula pintada d'un oli datat en 1981 i, també, és el primer poema d'aquest llibre.

CARLES ALBEROLA
en
Curriculum

ESPECTACLE TEATRAL BASAT EN
"UN COR FAMOLENC" D'ENRIC BALAGUER

ALBENA
PRODUCCIONS

Edifici Teatre, av. Pàmies, 4 • 08039 L'Hospitalet del Segura • Tel. 93 474 20 47
Directors artístics: Pauquel Mayans i Carles Alberola
Visitors i coreògrafs: Albert Arcoya i Xabier Trixns
Realització scenogràfica: Tàlex Santacatalà, Ferré i Ferrer i Araia Mollà
Disseny gràfic: Enric Solbes
Elenc històric: Albert Arcoya
Tècnica de llum i so: Marc Odegnon
Música original: Martin R. Casals
Coreografia: Rina Ribes
Maquillatge: Just A. Carbonell
Orquestra i coristes: Laura Urdiol
Fotografia: NeusÀ Latorre
Producció i realització vídeo: Tota Farcibado i Sània
Administració: Enric Ferrer
Distribució: Lant Distribució

Col·laborant

Fundació Enric Balaguer, Edicions Bormes,
La Colloració: 201 Grup de Teatre "Vila de Móra",
Ni Jordana Barrio, Quipre Aranda, Maria Antón i Carles Gordina,
Les associacions d'Alcalá, El Alcalá, Alcala, Alcala, Alcala, Alcala, Alcala, Alcala, Alcala,
Benigno Carrasosa, Constança, Galdà, Eliza, Garolà, Garolà, Garolà del
Segura, Orlingen, Poma, Poma, Sella, Elisabet de València, Vilella i Bonada

Teatres
www.albena.com

Fill de fotògraf i nebot de pintor, vaig nàixer a Alcoi el 14 d'abril de 1960. D'infant, sovint, experimentava les sensacions de la foscor absoluta i la visió de les ombres difuminades projectades per la tèrbola llum roja, entre l'olor de l'àcid acètic, al laboratori fotogràfic patern. La qual cosa el va predisposar a comprendre, per suposat, l'art de la fotografia i, sobretot, el mite de la caverna de Plató, que tant em va ajudar a entendre la història de la pintura. Durant la transició política, vaig estudiar Belles Arts a València, amb l'olor de l'aiguarràs impregnat a la roba. Vaig fer unes quantes exposicions, potser moltes. En aquell temps encomanava els catàlegs a les impremtes. Va ser aleshores quan em va seduir un altre olor, el de la tinta sobre el paper. Un dia qualsevol vaig deixar de pintar o, per a ser exactes, d'exposar, tal com ho va fer Marcel Duchamp per a dedicar-se al escac; jo, en canvi, per a fer llibres. Em tempten les raons que Duchamp tenia per a no pintar. Malgrat que n'estic d'acord, no puc deixar de dibuixar per raons vitals 'genètiques', potser en dirien ara. Com a conclusió d'aquesta trajectòria puc dir

69

que m'agraden les petites pintures del senyor Vermeer de Delf que sembla que no va pintar res els últims cinc dels seus quaranta-tres anys de vida. Això és un misteri. ¿Potser siga què va arribar a la perfecció? També admire les pintures estranyes de Richard Lidner qui va ser dissenyador i il·lustrador, com jo ho sóc, però un bon dia es va dedicar a pintar, com jo feia. Abans del final, pintaré l'últim llenç encara que a ningú no li interesse, però mentrestant vaig fent dibuixos per a no perdre fil, sobretot, i també perquè els altres els miren, ja que fer dibuixos perquè ningú no els mire és tornar-se boig.

Enric Solbes

ENRIC SOLBES CABRERA (ALCOI 1960-ALZIRA 2009)

El 1979 va iniciar la seua activitat professional com a pintor. Va exposat a les galeries Punto de València (1981, 1982 i 1984), Ynguanzo de Madrid i de Nova York (1982 i 1987), Palau de València (1988 i 1992), Xerea de València (1993), Leonarte de València (1995), entre altres.

Al voltant del 1982 i 1983 fou les primeres incursions en els camps del disseny gràfic, la il·lustració del llibre i el cartell. Entre 1985 i 1987, com a gravador fonamentalment, col·laborà amb el pintor i escultor Manuel Boix i amb Antoni Miró.

Il·lustrà L'últim roder, de Josep Franco, que pertany a la primera tanda de dos títols amb els que editorial Bromera inicia la seua activitat el 1986. L'any següent inicià la relació professional amb l'actor, autor i director Carles Alberola i el productor Toni Benavent, els quals funden la companyia Albena Teatre el 1994 i on Solbes se'n va fer càrrec de la comunicació gràfica. Des de 1989 ha contribuït a la imatge gràfica de l'editorial Bromera amb el disseny de distintes col·leccions, edicions especials, cobertes, les revistes L'Illa i TXT, l'agenda i el calendari Bromera.

L'any 1990, amb l'escriptor Josep Palàcios, dissenya el tipus de lletra i el catàleg de l'exposició La Imprenta valenciana (Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana) en commemoració de la primera edició de Tirant lo Blanc.

Ha dissenyar productes diversos per a la Generalitat Valenciana, Diputació de València, Universitat de València i algunes altres institucions, ajuntaments i empreses.

Com a il·lustrador ha publicat més de quaranta títols i els seus dibuixos han participat en diverses mostres, com en la Biennal de Bratislava (1988); Il·lustradors Catalans (1989) a Praga i a Bratislava (Txecoslovàquia), a Budapest (Hongria), a Andered i a Göteborg (Suècia); Animalada (1997) a València, Caracas i l'Havana; i la mostra organitzada pel Ministeri de Cultura A todo color (2000) a Guadalajara i a la Ciutat de Mèxic (Mèxic).

Ha fet més de vuitanta cartells anunciadors de distints certàmens de música, espectacles teatrals i campanyes institucionals. La UGT-PV va organitzar l'exposició itinerant Enric Solbes. Cartells (1983-2001). La Sala l'Horta va muntar la mostra itinerant 20 cartells de Teatre (2001).

Ha publicat el recull de poesia visual Jocs tipogràfics (2003), a la col·lecció Bromera Poesia, i El libro en el punto de mira del diseñador (2002) a l'editorial Germania.

Després de catorze anys sense exposar material nou el 10 de decembre de 2009 va inaugurar, a la Casa de la Cultura d'Alzira, Retrats de l'invisible (pintures 2003-2008).

En 2015 exposa a la Llotja de Sant Jordi, Alcoi.

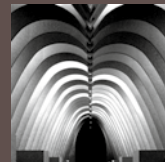
LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 JOSEP RENAU. The American way of life.
TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.

AJUNTAMENT D'ALCOI

LLOTJA DE SANT JORDI

